

Co je skutečné - bůh nebo hmota?

„Mám za to, že všechny organické bytosti, které kdy žily na této Zemi, pocházejí z jedné praformy, již vdechl život Stvořitel.“

Charles Darwin, *O vzniku druhů*, 1859

Dnes se vede ve světě (duchovní) rozepře, která nese zásadní zodpovědnost za všechny naše problémy a materiální boje. Mluvím o boji *materializmu* proti *spiritualizmu*, tedy o boji lidí, kteří věří a tvrdí, že duchovní svět neexistuje a říkají: „*Bůh je mrtev*.“, proti těm, kteří věří, či dokonce vědí, že duchovní svět je realita.

V USA jsou již dlouhou dobu aktivní odpůrci evoluční teorie Charlese Darwina (1809—1882). Ten v evoluční teorii tvrdí, že biologické druhy, včetně člověka, se vyvíjely dlouhým procesem vývoje a výběru (selekce). Tím vytvořil Darwin protipól klasickému učení Bible, podle něhož stvořil Bůh zemi za sedm dní. Tento spor a další vývoj přírodních věd, zejména genetiky a neurologie, vedly k tomu, že většina přírodovědců a „normálních smrtelníků“ popírá existenci Boha a duchovního světa. Tento pohled na svět nazýváme „materialismus“. „*Bůh je mrtev*.“ Tato proslulá věta německého filozofa a básníka Friedricha Nietzscheho (1844—1900) je jakousi zárukou tohoto názoru. Podle něho existuje ve skutečnosti pouze hmota a duch je produktem čistě materiálním. Z toho vyplývá, že naše myšlenky by byly pouhými produkty chemických procesů v mozku, produkty látkové výměny v mozku. Potvrzuje to i citát Franze Wuketitse z roku 2007. Materialismus je svým tvrzením „Bůh je mrtev“ pouhou domněnkou, názorem, ale (přirozeně!) není vědeckým faktem. Vědecký fakt znamená, že bychom mohli vědeckými prostředky exaktně prokázat, že čistě duchovní svět neexistuje, což však rozhodně není pravda. Čistě materialistický názor je dnes sice hojně rozšířen, avšak zdaleka jej nesdílejí všichni vědci. Naopak, nesčetné výsledky přírodovědeckých výzkumů se dnes již téměř nevyhnutelně přibližují existenci duchovního světa.

Materialismus se tedy rovněž opírá o víru a získal již téměř jakýsi náboženský statut, nebo lépe řečeno dosáhl statutu „náhradního náboženství“. Bůh

v něm však není nazýván „Bůh“, nýbrž „náhoda“, neboť podle materialistického názoru za celou evoluci vězí jen náhoda. A přívrženci materializmu hájí svůj názor stejně vehementně, jako ostatní své náboženství ... Docela zábavné je však zjištění, že vědci, příklánějící se k materializmu, mezi nimi i zastánci moderní evoluční teorie, vycházejí na jedné straně z toho, že existuje *výlučné* hmota a abstraktní zákony jako *mutace* a *selektce* a — nad vším se vznášející — *náhoda*, které jsou původcem vesmíru, života a člověka s jeho vědomím a na druhé straně zjistili jiní přírodovědci, kolegové z oboru kvantové fyziky, naši „exotičtí“ kvantoví fyzikové, že *hmota vůbec neexistuje!*

Tedy: Existuje *pouze* hmota a neexistuje žádná hmota. To jsou dvě zásadní tvrzení moderních přírodních věd ...

Poslechněme si, co na to říkají kvantoví fyzikové ve filmu „What the bleep do we know?“:

„Co je realita? Co jsem považoval za reálné, se mi zdá do jisté míry reálnější, než to, co jsem považoval za reálné, což mi nyní připadá nereálné.“

„Jsme předurčeni uvěřit tomu, že vnější svět je reálnější než vnitřní. Tento nový vědecký model praví pravý opak: Co je v nás, produkuje externí události našeho světa.“

„Moderní materialismus okrádá člověka o nezbytný pocit zodpovědnosti. I náboženství tak často činí. Kvantová fyzika je fyzika možností. Budeme-li brát kvantovou fyziku vážně, přiměje člověka k zodpovědnosti a poskytne i jednoznačné a utěšující odpovědi.“

Kvantoví fyzikové tedy zcela otevřeně přiznávají, že materialismus neodpovídá výsledkům jejich výzkumů. Avšak i materialisté se odvolávají na fyziku! Jsou však v rozporu s biologií a neurologií, kteří tvrdí, že jenom externí svět ovlivňuje svět vnitřní. Co si máme s tak rozporuplným názorem počít? Podstatně drastičtější je, můžeme-li odvodit z výpovědí těchto fyziků, že v pozadí hmoty stojíme my a vše ovlivňujeme, nejme tedy podřízeni hmotě a náhodě, jak nás chtějí přesvědčit biologové:

„Možek nezná rozdíl mezi věcmi, které vidíme ve svém okolí a mezi těmi, které máme ve vzpomínce. My sami řídíme celé dobrodružství.“

A pak nám řekne jiný fyzik tohoto nového směru:

„My vytváříme realitu. My jsme realitu vytvářející stroje.“

Jsme přece jen stroje? Tedy přece materialistický pohled na svět? V každém případě vládne mezi největšími vědeckými kapacitami pěkný zmatek. Jak máme my, laici, dospět k rozumnému, důmyslnému chápání světa? DUCHOVNÍ VEDA, nová věda Rudolfa Steinera, nám nabízí možnost a v tom spočívá její největší význam a základní hodnota. Neurologové hledají v mozku naše Já (z filmu „bleep“):

„Ačkoli jsme se snažili najít pravdu, hledali jsme v každém otvoru nějakého pozorovatele, ale žádného jsme nenašli. Ani v mozku, ani v kortikální, subkortikální či limbické oblasti. Nikdo, koho bychom mohli nazvat pozorovatelem. A přesto máme všichni stejné zkušenosti, že jsme pozorovatelé a pozorujeme svět venku.“

Ale nenajdu-li ducha v mozku, neznamená to přece nevyhnutelně, že neexistuje! Pohnutkou ke hledání je asi nakonec přece jen materialismus, protože bychom chtěli najít ducha na nějakém místě, na místě, kde se materiálně najít nedá, ba ani nemůže být nalezen. Někteří kvantoví fyzikové jsou však v naprostém souladu s duchovním pohledem na svět:

„V mém modelu je pozorovatel duch ve čtyřvrstevném *bio body suit* (biologické tělesné schránce), tedy duch ve stroji. A právě vědomí je pohonem vozidla a pozorovatelem okolí.“

Člověk tedy přece jen není stroj, nýbrž „duch v nějakém stroji“! A tento názor přesně odpovídá spirituálnímu pohledu na svět ...

Na tomto místě bych rád řekl jedno: V následujících úvahách vycházím z toho, ŽE DUCHOVNÍ SVET JE REALITA a sice větší skutečnost než materiální, již již kvantoví fyzikové sami dávno „demaskovali“ jako ne-skutečnou.

Již 150 let trvající spor mezi těmi, kteří věří Bibli a mezi obhájci evoluční teorie, přinesl mimo jiné i výraz „kreacionisté“: Označuje lidi, věřící v *kreaci* (stvoření) světa za sedm dní Bohem. Být označen za „kreacionistu“ je dnes pro každého vědce výčitka téměř stejně drastická, jako obvinění z rasismu. Avšak v současné době již nevedou boj proti darwinizmu kreacionisté, mnohem hla-

šitěji se ozývají zastánci takzvaného *Intelligent Design* (ID). Podstatou tohoto „nového směru“ je přesvědčení, že za stvořením světa musí stát nějaká (vyšší) inteligence. Přesně to však popírají materialisté a snaží se zastáncům ID, především vědcům mezi nimi, různými způsoby, například hanobením či nactiutrháním, nasadit „náhubek“.

Na toto téma byla vydána například i učebnice biologie, která se měla stát jakýmsi mostem: *Evoluce. Kritická učebnice* prof. Siegfrieda Scherera (43). Nejprve byla ve spolkové zemi Hesensko v SRN povolena, v důsledku veřejné diskuze byla však nakonec zakázána. Kdo zažil nějakou přednášku biologa Scherera na toto téma, poznal člověka mimořádné věcnosti a vyslechl příjemnou přednášku, na hony vzdálenou emocionálně laděným výpadům darwinistů. Setkáváme se zde s vědcem hledajícím pravdu, ne s obhájcem nějakého dogmatu. Kniha a přednášky profesora Scherera (k dostání i na DVD) můžu proto jen doporučit.

V této knize se držím jednoho velmi důležitého faktu, důsledně rozlišuji různé úrovně, například makro- a mikroevoluce. Pod makroevolucí (na rozdíl od mikroevoluce, pro níž platí Darwinovy zákony) se rozumí v biologii *vznik nových důležitých jevů*, tzn. i nových druhů. Profesor Scherer poukazuje ve své knize výslovně na to, že chybějí vědecké důkazy o tom, že Darwinovy evoluční zákony přinesly makroevoluci, s níž se setkáváme v přírodě. To znamená, že klasický model teorie Charlese Darwina *není* dostatečným vysvětlením.

Vědci jako profesor Scherer a další, včetně Rudolfa Steinera, se v *žádném případě zásadně neliší od Darwina*, ba právě naopak. Jeho ohromná práce a výkon se i u nich těší vysokému hodnocení. Brání se však nesprávné interpretaci Darwinových názorů. A viděli jsme, že vlastní Darwinovy protivníky můžeme najít i mezi moderními darwinisty, protože i on sám věřil v myšlenku *Intelligent Design*! Za důkaz nám může posloužit citát samotného Charlese Darwina, uvedený na začátku této kapitoly, neboť je z něho patrné, že Darwin věřil v nějakého inteligentního stvořitele, přinášejícího makroevoluci. Darwin a Scherer si jsou tedy v tomto názoru zajedno!

Moderní Darwinisté přinesli naproti tomu do evoluční teorie vlastní představy a tím se, alespoň zčásti, od Darwina odchýlili. Správně se zorientovat a umět v tomto názoru rozlišovat, má zásadní význam pro toto téma a veškeré neustávající nesmyslné rozepře.

„Jádrem“ sporu, *casus belli*, mezi oběma skupinami je dogma kreacionistů, podle nichž měl Bůh stvořit svět za sedm (pozemských) dní. To je, s prominu tím, holý nesmysl, protože samotná historie stvoření praví něco jiného: Podle ní měl Bůh (*Elohim*) dát na nebe „světlo“ (nebeská tělesa) k měření času až za čtyři dny!

„I řekl Bůh: Budte světla na nebeské klenbě, aby oddělovala den od noci!
Budou na znamení časů, dnů a let.“

1. Mojžíš, 1,14 (Bible, vydala Česká katolická charita 1987 v Ústředním církevním nakladatelství, 1. vydání, ekumenický překlad)

Jestliže však bylo možné měřit čas až čtvrtý „den“, jak bylo možno počítat dny před tím?! V důsledku toho ani samotná Bible neříká nic o tom, že Země byla stvořena za sedm pozemských dní. Z toho tedy vyplývá, že podobné tvrzení je postavené na vodě a proto je i bezpředmětné. Kdo na tom přesto i nadále trvá, buďto nečetl pořádně Genesis, nebo ji špatně pochopil. Námitky vědců proti tomuto tvrzení jsou naprosto oprávněné. Nemluví-li však vydavatelé Bible o sedmi „pozemských dnech“ - o čem tedy mluví? Podle našich dosavadních zjištění znali zřejmě prastaré události velmi dobře. (V kapitolách o sedmi světech vše ještě podrobně vysvětlím.)

K tématu Genesis musíme přidat ještě jednu poznámku: Nestačí nám vědět, že v originálu je jako „Bůh“ doslova psáno Elohim, musíme umět správně vyložit i další výrazy starověkých autorů. Ve starých písmech se na známém místě v Bibli praví „*jom*“, což je hebrejsky a skutečně znamená „den“, ale co pod tím rozuměli zasvěcení oněch časů? *Jom* je podle vědomostí Rudolfa Steinera označení určitých duchovních bytostí a z toho můžeme odvodit, že jeden den tvoření byl, do jisté míry, časovým obdobím panování těchto kosmických bytostí. To byl způsob, jak se dříve dělil čas, resp. dějiny, na epochy, například podle doby panování faraónů, králů nebo císařů, v obdobích, kdy se dějiny ještě nepopisovaly analyticky, tzn. s uváděním konkrétních roků. Je to stará tradice již z doby vzniku Starého zákona a proto tak musíme číst i Bibli. V kapitole 6 o „Nebeském veliteli“ se opět několikrát objeví *jom*. Podle toho může „den“ trvat i několik milionů let: „*Tisíc let je ve tvých očích jako včerejšek, jenž minul, jako jedna noční hlídka.*“ (Žalm 90,4), a dále: „*Ale tato jedna věc kéž vám nezůstane skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a tisíc let jako jeden den.*“ (2. Petr, 3,8). (oba citáty (Bible, vydala Česká katolická charita 1987

v Ústředním církevním nakladatelství, 1. vydání, ekumenický překlad.) Nějaké reálné, dnes pochopitelné časové období dnes nemůžeme samozřejmě uvést, protože dokud neexistovala Země a neotáčela se, do té doby neexistovaly ani žádné dny a dokud kolem ní neobíhá Slunce, nejsou ani roky! Staří autoři tedy nemohli nikdy znát nějaký konkrétní „měřitelný“ časový úsek nebo období. Rudolf Steiner má toto vysvětlení:

Nikde v širokém dalekém okruhu literatury není ani nejmenší zmínka, jež by mohla posloužit jako důkaz, že by slovo **jom**, které je v Bibli na několika místech, mělo význam nějakého geologického období. Vyvstává proto otázka: Co znamená slovo *jom*, které obvykle překládáme jako „den“?

Chtěl bych, abyste věnovali pozornost jednomu starému učení, jež nalézáme u gnostiků. Hovořilo se o mocích, které se podílely na vývoji našeho bytí, které jeden po druhém do tohoto vývoje zasahovaly a které se nazývaly aeon. Gnostici o nich mluvili jako o aeonech. Těmito aeony nejsou miněna časová období, nýbrž jsoucna. Míněno je to, že jestliže jeden aeon působí a poté začne jím dokončené dílo účinkovat, vystřídá ho druhý aeon ... a mnohem později je onen čistě časový pojem spojován s tím, co slovo aeon původně znamenalo. Aeon je cosi bytostného, cosi životně podstatného. A ve stejném smyslu životně podstatného, jako je aeon, je i to, co se pojí s hebrejským slovem **jom**.

122, str. 90

A jestliže se tedy jedná o takovýchto sedm po sobě následujících **jamin**, jedná se o sedm vzájemně se střídajících jsoucen, či chcete-li, skupin bytostí.

122, str. 91

Jestliže tedy Bibli správně interpretujeme, nedospějeme k nijakému rozporu s Darwinem a přesně to je naléhavou žádostí skutečné vědy. Rudolf Steiner vysvětlil ve své ANTROPOZOFII, zvláště v díle *Die Geheimnisse der biblischen Schöpfungsgeschichte* (Tajemství biblického příběhu stvoření) GA 122, záhadu *jom* a vybudoval tak most mezi moderními přírodními vědami a starými spirituálními spisy. Již dávno se nemusíme pít kdo má pravdu, zda Bible nebo Darwin, protože pravdu mají *oba*. Nové přírodovědecké výzkumy jsou dnes schopny překlenout propast a dokázat existenci duchovního světa a můžou i

ukázat, že obsah Bible je možno uvést do souladu s evoluční teorií. Přesvědčivým příkladem je případ Adama a Evy.

Z toho tedy vyplývá, že ze samotných přírodních věd (jejich vlastními metodami) je možno odvodit, že duchovní svět je realita. Proto naléhavě potřebujeme vědu duchovní sféry, právě DUCHOVNI VEDU (viz kapitola 8). Poznání, že duchovní bytosti jsou reálné a vše, co existuje, je duchovně podstatné, tvoří základ ANTROPOZOFIE Rudolfa Steinera.

„Realita duchovna“ znamená, že vše pochází z duchovna, například všechna auta a domy, která konstruujeme a stavíme, jsou plodem ducha, tzn. lidských myšlenek, síly lidské představivosti. A budeme-li stejným způsobem uvažovat dále, dospějeme přirozeně k tomu, že my, lidé, jsme duchovní bytosti a pouze *přebýváme v těle*, „inkarovali jsme“. Pro mnohé lidi je tento názor již samozřejmostí, pro většinu lidí je však stále ještě nemyslitelný a neprokazatelný, něku-li „naprosto scestný“, protože v hlavách mnoha lidí ještě stále vrtá materialismus jako jediný oblažující názor, vždyť i školství je stále velmi silně ovlivňováno idejemi materialismu.

Fakt, že naše existence, jako existence duchovních bytostí s jedním „Já“, je nesmrtelnou „jedinečností“, znamená, že na tuto zemi přicházíme (vracíme se) vícekrát. Dějinný vývoj a vývoj jednotlivých epoch ještě podrobně vysvětlím, jedno je však jisté již nyní: Každý z nás byl již jednou ve všech epochách, i v období tajuplné Atlantidy, o níž se velmi krátce rovněž zmíním.

Burkart Axel